

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Opvs Theologicvm

Mauro, Silvestro

Romae, MDCLXXXVII

Q. 75. Vtrum dentur virtutes morales per se infusæ distinctæ ab habitu
charitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84131)

num est certa ex fide. Testimonia Tridentini non possunt explicari de actibus, ideoque debent explicari de habitibus, vt probatum est.

16. Ad tertium: antiqua Concilia, & antiqui Patres disputantes contra Pelagium docuerunt, & dehoierunt ex professo necessitatem gratiæ actualis, de qua erat controuersia, & solum obiter insinuarunt necessitatem gratiæ habitualis, & habituum. At Scholastici subsequitis temporibus egerunt ex professo de gratia habituali, ac de habitibus virtutum, eamque cum habitibus definiuit Tridentinum contra recentiores hereticos.

17. Ad quartum: quidam dixerunt esse de fide etiam existentiam virtutum moralium per se infusarum. Sed reijciuntur à Suario tom. 3. de gratia, lib. 6. cap. 9. Nam ante Tridentinum neque erat de fide existentia virtutum theologiarum, neque moralium, vt patet ex citata auctoritate Clementis V. in Concilio Viennensi; sed Tridentinum mentionem facit solum virtutum theologiarum, non autem moralium; ergo post Tridentinum sola existentia theologiarum, non autem moralium facta est de fide. Sed de existentia virtutum moralium per se infusarum, earumque distinctione à charitate agendum est questione sequenti.

QVAESTIO LXXV.

Verum dentur virtutes morales per se infusae, distinctae ab habitu charitatis?

1. **V**ideretur vera sententia Scoti in 3. dist. 23. quæst. vnica, qui docuit iustitiam, & vniuersim virtutes morales per se infusas esse omnino superfluas, ac proinde non admittendas: primo quia sufficiunt virtutes theologicae per se infusae; ergo &c.

2. Secundo si daretur duplex iustitia, altera naturalis, & acquisita, altera supernaturalis, & per se infusa, daretur duplex preceptum obligans ad ius suum vnicuique tribuendum, alterum iustitiæ naturalis, alterum iustitiæ per se infusae: ergo cum homo peccat contra iustitiam, peccaret contra duo precepta, ac proinde committeret duo peccata, quod videtur absurdum.

3. Tertio non possunt dari temperantia, & fortitudo per se infusae; ergo &c. Probatur antecedens: nam temperantia, & fortitudo, cum redigant ad debitam mediocritatem passiones appetitus sensitui, deberent recipi immediatè in appetitu sensitiuo, vt docet S. Thomas 1. 2. quæst. 66. art. 4; sed virtutes supernaturales per se infusae non possunt recipi immediatè in appetitu sensitiuo, qui est potentia materialis, sed debent recipi in intellectu, & voluntate, quæ sunt potentiae spirituales; ergo &c.

4. Quarto ideo fides, spes, & charitas distinguuntur inter se, quia sunt separabiles inter se non mutuo: nam licet spes non possit dari sine fide, & charitas non possit dari sine spe, & fide, tamen spes potest dari sine charitate, & fides potest dari sine spe, & charitate; sed virtutes morales sunt mutuo inseparabiles à charitate; ergo virtutes morales distinguuntur à charitate.

5. Respondeo cum Sancto Thoma 1. quæst. 63. art. 3. & alibi, S. Bonaventura in dist. 33. art. 3. quæst. 4. & alijs antiquis, quod præter omnes Thomistas sequuntur omnes auctores Societatis, & præsertim Suarez de gratia, cap. 9. & Vasquez 1. 2. disput. 11. alij, quod omnibus tum adultis, tum paruulis, cum infunditur gratia sanctificans, in sacramento, siue extra sacramentum, infunduntur omnes virtutes morales supernaturales per se infusae, adeoque in omnibus dantur virtutes morales per se infusae.

6. Probatur primo auctoritate. Nam Clemens V. loco supra citato sequitur vt probabilior opinionem, quæ docet in baptizatum paruulis, tum adultis infundi gratiam virtutes; ergo loquitur vniuersim de theologicas, & moralibus. Confirmatur: nam Clemens V. loquitur de illis virtutibus, de quibus loquutus fuerat Innocentius III. cap. in mandatis, & reliquerat quæstionem indecisam; sed Innocentius loquutus fuerat non solum de theologicas, sed etiam de moralibus, vt patet verbis relatis quæst. superiori num. 9. *Fides ac charitatem, aliasque virtutes*; ergo Clemens loquutus est de omnibus virtutibus, tum theologicas, tum moralibus.

7. Probatur secundo ratione. Nam homo per gratiam sanctificantem eleuatur ad statum supernaturalem filii adoptiuum, & accipere potentias permanentes ad exercendas operationes proportionatas illi statui; sed illi statui supernaturali proportionantur operationes supernaturales non solum theologicae, iustitiæ, spei, & charitatis, sed etiam morales, nimirum actus supernaturales iustitiæ, temperantiæ, fortitudinis &c; ergo non solum debet accipere virtutes theologicas, per quas versetur circa finem, sed etiam virtutes morales iustitiæ, temperantiæ, fortitudinis per quas versetur circa media, & per quas versetur exercere actus supernaturales morales iustitiæ, fortitudinis &c.

8. Confirmatur: nam præmium, & meritum debent esse eiusdem ordinis; sed homo per gratiam eleuatur ad statum, in quo debet mereri præmium supernaturale; ergo eleuatur etiam ad statum, in quo debet habere præmia supernaturalia; sed meritum consistit in actibus virtutum; ergo eleuatur ad statum, in quo debet exercere actus supernaturales virtutum: sed ad exercendos actus supernaturales requiruntur potentiae permanentes supernaturales; ergo homo eleuatus debet accipere cum gratia sanctificante potentias, & virtutes

supernaturales; sed debet mereri præmium, supernaturale, non solum per actus theologicos fidei, spei, & charitatis, sed etiam per actus morales iustitiæ, temperantiæ &c; ergo debet accipere non solum virtutes theologicas, sed etiam morales.

9. Respondent Scotistæ, quod vt homo iustus mereatur præmium supernaturale per actus morales iustitiæ &c. non requiritur, vt tales actus sint supernaturales intrinsecè, & essentialitè, sed sufficit, vt sint supernaturales extrinsecè per denominationem ab actibus virtutum theologiarum.

10. Sed contra: nam sicut actus theologici fidei, spei, & charitatis debent esse supernaturales intrinsecè, & non sufficit, quod sint supernaturales extrinsecè per denominationem à gratia; sic actus morales, vt mereantur præmium supernaturale, debent esse supernaturales intrinsecè, & non sufficit, vt sint supernaturales extrinsecè per denominationem ab actibus theologis.

11. Ad primū nego antecedens. Iam enim assignata est necessitas ponendi vltra virtutes theologicas virtutes morales per se infusas.

12. Ad secundum respondeo primo argumentum soluendum etiam esse ab aduersarijs. Nam ad diligendum proximum, sicut nos ipsos, obligamur duplici præcepto, altero naturali, altero supernaturali charitatis; ergo qui peccat non diligendo proximum sicut se ipsum, faceret duo peccata.

13. Respondeo secundo, distinguo antecedens: darentur duo præcepta iustitiæ præcipientia, vel prohibentia idem, concedo; præcipientia, vel prohibentia virtualiter diuersa, nego: distinguo eodem pacto primum consequens, & antecedens assumptum, & nego consequentiam. Cum per vnam actionem sit contra plura præcepta prohibentia virtualiter diuersa, sunt plura peccata; ex. gr. cum aliquis furatur calicem consecratum, committit duo peccata, alterum furti contra præceptum iustitiæ dicens, *ne accipias rem alienam*; alterum sacrilegij contra præceptum religionis dicens, *ne violes res sacras*, quæ præcepta prohibent duo virtualiter saltem diuersa, & ex sua ratione separabilia, nimirum acceptionem rei alienæ, & violationem rei sacræ. At cum sit contra plura præcepta præcipientia, vel prohibentia idem omnino, non sunt plura peccata, sed vnum tantum; sed duo præcepta iustitiæ naturalis, & supernaturalis vt plurimum præcipiunt, & prohibent idem omnino: præcipiunt enim, vt tribuamus vnicuique id, ad quod habet ius, & prohibent, ne faciamus contra ius alterius; ergo licet fiat contra duo præcepta, sit vnicum peccatum. Si autem aliquando præcipiantur, vel prohibeantur virtualiter diuersa, & hoc aduertatur, sicut duo peccata, quæ tamen regulariter in confessione non debent distingui, quia explicata actione materiali, vtrumque peccatum satis intelligitur.

14. Ad tertium, concedo maiorem, & nego minorem. Ad probationem distingo minorem; virtutes supernaturales non possunt recipi adæquatè in appetitu sensitivo, concedo; partialiter, nego. In Tractatu de iustitia, & iure dicam temperantiam, & fortitudinem naturalem inchoatiuè recipi in voluntate, perfectiue in appetitu sensitivo. Proportionaliter existimo temperantiam, & fortitudinem supernaturales, & per se infusas inchoatiuè recipi in voluntate, perfectiue, & secundum vltimum complementum in appetitu sensitivo. Neque est absurdum, quod habitibus spiritualibus, & supernaturalibus animæ corresponsdeant in parte corporea, & materiali aliqui habitus supernaturales materiales; siquidem in beatis, habitibus purè spiritualibus, & supernaturalibus animæ corresponsdebunt dotes supernaturales, & materiales corporis gloriosi, & in statu innocentie appetitus sensitivus per aliquem habitum supernaturalem erat perfectè subiectus rationi.

15. Ad 4. distingo maiorem; ideo fides, spes, & charitas distinguuntur inter se, quia habent aliquam separabilitatem, ita vt separabilitas sit ratio sufficiens distinctionis, concedo; ita vt separabilitas sit ratio vnica, & necessaria distinctionis, nego; concedo minorem; & nego consequentiam. Separabilitas est ratio sufficiens, non tamen necessaria distinctionis; nam etiam quæ sunt naturaliter inseparabilia possunt distingui, eo pacto, quo quantitas, & materia prima licet sint mutuo inseparabiles, distinguuntur; ergo etiam charitas, & virtutes morales licet sint mutuo inseparabiles, possunt, ac debent distingui, quia habent diuersum obiectum formale. Diuersitas autem obiecti formalis, sufficit ad distinguendas virtutes.

QVÆSTIO LXXVI.

Virum actus, & habitus supernaturales virtutum differant ex obiecto formali ab actibus, & habitibus naturalibus?

1. Videtur vera sententia Scotistarum, & aliorum; qui dicunt actus naturales, & supernaturales virtutum non distingui ex obiecto formali; primo quia obiectum formale actus iustitiæ naturalis ex. gr. est honestas tribuendi vnicuique id, ad quod habet ius; sed hoc idem est obiectum formale actus iustitiæ supernaturalis; ergo &c.

2. Secundo si dicatur cum P. Vasquez 1.2. disp. 86. cap. 5. & seq. actum naturalem iustitiæ habere pro obiecto formali honestatem naturalem tribuendi vnicuique ius suum, vt cõcui huius mundi, & in ordine ad communicationem naturalem; actum supernaturalem iustitiæ habere pro obiecto formali honestatem